

Czilli Aranka

Pitypang és az erdőlakók

Ismerd meg az erdő különös világát!

Képzeten innen, valóságon túl, ott, ahol a világ egy erdőnyi Vadkörút, ott lagnak mind, kiket e mesében éppen most ismertek meg sorban, szépen. Vadkörút-világban nincs rendőr, nincs hadúr, a természet törvénye mindenk fölött úr.

Egymás mellett él itt róka, mókus, s a nyúl, a medvebocs s az őzgida egy tisztáson tanul. Hanem hogy mégiscsak rend legyen valahogy, szerződést kötöttek valaha valahol, mancsot rá, mondta mindegyik példány:

– Bármeekkora éhség gyötörje a népet, erdőlakó erdőlakót meg nem emészt-het, hanem ahol véget érnek a fák, ott keresse mindenki saját táplálékát!

Emberre, szelídített jószágra vadászhat mind, akinek húsrá fáj a foga egyszersmind, de egymás mellett lenni csak úgy lehet e térben, hogy tisztelik a másikat, s élnek békességben.

Be is tartották ezt többé-kevésbé, mosolyogtak egymásra, ha útjaikra lépven találkoztak olykor, s hogy mit gondoltak csendben, nem tudja azt senki, csak az Erdőszellem. Ő pedig még soha nem állt szóba, mióta ég felé nő fa, soha, erdőlakóval.

Nap napra hanyatlott, éj éjre ébredt, s hogy mint zajlott az erdőben az élet,

elmesélem nektek, nagyra nyíljon fül-szem!

Erdőnek közepén feküdt egy nagy tisztás, a lakók ezt egyszerűen Központnak hívták. Itt volt az iskola, a rendelő s a sok bolt, aminek teraszán néhány állat összeült. Ketten-hárman fejüket összedugták, s a másik szomszédját jóízűen kipletykálták. S olyan szépen zajlott errefelé az élet, hogy a Nap félúton itt mindig megpihent. Volt is mindig látni- s hallgatnivaló bőven, amikor megpihent az ég közepében. S mire nyugat felé elindult naponta, tudott mindenkiről mindent. S e tudás álomba nyomta.

A tisztás körül aztán a sűrű sötétben volt a háza mindnek: ágon, barlangban, földben, kinek-kinek ízlése, kényelme szerint szépen. Esténként ide vonultak a családok vissza, a tisztás pedig pihent a holdfényben úszva.

Erdei iskola Láma néni-módra

Amikor hajnalban a vén Erdőszellem megébred, s a fák közt utat nyit a fénynek, bozótban, ághegyen, a föld alatt mozgás éled, s álmos szülők lusta fiókat iskolára készítenek.

Mire a Napocska az erdő széle fölött jár, táskában az étel, nyakban a kicsi zsák, s hangos kacagással indulnak a kölkök, az álom szétfoszlik, fűbe ül az öröm.

De elcsitul a lárma, ahogy megjelenik csinos szoknyájában, frissen festett szőrrel, sminkelt, kedves arccal a szigorú tanci: nem fiatal már, de hála az erdei piperének, bármilyen mércével mérve nevezhető szépnek.

Faját tekintve láma ez a dáma, messzi tájakról jött az erdőbe az anyja. Mesebeli tájon menekültek ide a pusztulás elől a jó hús erdőbe. S mivel útjukon oly sok mindent láttak, jobb napjain mesélt erről a sok ámuló diáknak: hogy mi van a fákon túl, hogy milyenek a vizek ott, ahol a két part távolról integet egymásnak, s hogy vannak füvek, amik mint a fák itt, akkorára nőnek.

Tisztelik tudását a kölykök és a vének, de néhány erdőlakó csak legyint egy mélyet, s hantának nézi a világbőlcsességet.

Na, de Láma néni nem törődik efféle véleménnyel, minden tanítványát megköpdösi szépen reggelente, nehogy megigézzze, hiszen rajong a kölykökért, legyen az borz, fakopács vagy medve. Eszébe nem jutna, hogy közöttük különbséget tegyen, hisz látja ő a tudást s a szépet mindenkiben. S mivel arra nem tér ki a vadkörúti tanterv, mit tanuljon éppen madár, fűevő s a vérszomjas vad, kitalált egy rendszert és ahhoz lesz húséges: csak önmagához mér minden tehetséget.

Nincs ezért év végén sohasem ranglista, nem bukik meg senki ebben a suliban.

De bármily hihetetlen, lakik az erdőben olyan szülő, aki nem nézi jó szemmel, hogy a csemetéje nem osztályelső, s hogy egyformán dicsérnek hangyát, bocsot, lepkét. Hisz minden állatnak saját kölyke a legjobb, morognak is ezért olykor a teraszon. Volt

már, hogy gyűlést tartottak erről: elkergetni kéne ezt a vén tekergőt! De mivel neki senki nem mert szólni, kipletykálták szépen, csak pusmogtak csendben, arra várva, hogy végre nyugdíjba menjen.

Pedig fiókáik rajongtak érte, minden kölyök készült a tisztásra reggel. Szerették a sulit, hát még Láma néni! Így hát a szülők is lenyelték az ejnyét, türelmesen várták haza a csemetét, s otthon aztán elmondták esténként, hogy az iskola nem ér egy száraz falevélnyit, higgyen ki mit akar, az ő kölykük a legjobb itt!

Pitypang

Egyik éjszaka, amikor éppen égiháború tombolt az erdőben, a magas fenyők törzse a szélről kétrét görnyedt, s a villámok tüzes szigonyként csapódtak az égből a sötétbe öltözött földbe, az erdőlakók úgy elrejtöztek a sűrűben, mintha ezen a földön már senki sem élne.

Recsegtek-ropogtak a fák és a kövek, s a reggeli fényben ott állt a rettenet: a pusztítás nyomán derékba tört fák, tojástalan fészkek és árva fiókák, a sok megszeppent vad és a sápadt tisztás azon gondolkodott, hogyan is lesz tovább?

Azon a reggelen a tisztás egyik szélén törött ágak között, miket odasöpört a szél, az erdőlakók olyan szépet láttak, amilyent még soha nem álmodott állat. Aludt, amikor a többiek jajongva odaértek, a vonító farkasok majdnem rá is léptek. Nyúl néninek tűnt fel a zöld ágak alatt egy élénksárga selyem szoknyadarab. Körülállták hát és döbbenően figyelték, ahogy békésen lélegzett, szájukat tátották:

– Te jó Erdőszellem, hogy ez milyen szép!

Éppen álmodhatott valami szépet, mert csöppnyi arcocskáján mosoly lengedett.

Álmában is megérezte, hogy rá valami figyel, mert hirtelen összerezzent, kinyitotta szemét, s mint egy csöpp harmat, úgy nézett szembe a sok megdermedt vaddal.

Talpra ugrott rögtön, ruháját rendezte, s aki a szemébe nézett, rögtön elfeledte a szilánkjaira tört erdei lakokat, kicsavart fákat, fájdalmasat-búkat. Akkor volt ez a kicsike lény, hogy két lábán megállt egy levélnek élén. Arcát hófehérnek is mondhatnánk, ha rajta a szeplőket meg nem látnánk. Apró pici pöttyök indulnak el jobbról, az orrán át a bal szeme alatt haladnak, s olyanná lesz ettől a pici lény arca, mint egy világos égbolt, min csillagok laknak. Nagy zöld szemébe ha belenézel, olyan, mintha mély kútba szédülnél éppen. S hát még az alakja! Karcsú, csinos lányka, mint a szerelem, csodás a ruhája. De olyan finom selyemből készült ez a ruha, hogy talán egy sóhajtól el is szakadna. Nem is mernek ezért nagyot szusszanni az erdei lények, nehogy a csodában valahogy kárt tennének. Elrugaszkozik ekkor a levéléről, s finom szárnyacskáit kinyitja csendben, felemelkedik néhány centimétert, meghajol és bemutatkozik szépen:

– Pitypangnak hívnak, Tündérföldről jöttem, nagy vihar volt nálunk, s elsodort az éjjel. Nem tudom, hol vagyok, de ahogy rátok nézek, úgy látom, hogy ti is, mint én, úgy félték. Ha nem bántotok engem, s közétek engedtek, amiben tudok, mindenben segítetek. S ha megjavítunk mindent, ami a szélben

összetört, megkeresem hazám és visszaköltözöm.

Nincs az a vadállat, akit meg ne puhítna a hangjában lakó jóság – finom, békés dallam. Egymásra néznek és egyhangúlag döntenek: ahol elférnek ennyien, jut még hely ott egynek. Aztán elindul minden építeni új fészket, hiszen amint látják, megy tovább az élet.

Romokból új világ épül

Tán tízszer is felkelt s lefeküdt a vén Nap, mire az erdőlakók otthon rendet raktak. A törött faágakat egy kupacba hordták, zöldjéből a szarvasok családjukat táplálták. El is raktározta belőle későbbre minden fűevőnek nagy-nagy örömére.

Akadta munka minden erdőszéli hódnak, üzenetet küldtek a távoli rokonoknak, s jöttek is azok közelről-messziről, kalákát szerveztek, faágból-fatörzsből olyan gátat emeltek az erdei patakra, hogy attól minden építész elámulna. Ahol eddig éppen csordogált a vízszál, most nagy robajjal, füstölve alászáll, s egy tágas, öblös medencébe zuhog, ott megpihen, s a napfény rajta csalogatón csillan meg.

Meg is villan a szikra Láma néni szemén, amikor kísétált egyik terepszemlén:

– Nagyszerű, nagyszerű! – mormogta csendben. – Minden kedden jövünk majd tornaórára szépen. Megtanítok úszni minden apróságot: dolgoznak az izmok, derülnek a szívek, minden kölyök itt majd örömmel fürödhet.

Nem is elleneztek a lakók az ötletet, mindenki, amivel tudott, azzal segített: fakopácsék egy nap borókabogyót szedtek, s a terméssel kedvesen rókánéhoz mentek. Hogy ő csalafintán mit

hogyan ügködött, sírba vitt titok lesz, de lényeg a lényeg, hogy egyik csütörtökön a szomszéd faluból lisztet, tojást lopott (állítólag miután a tojást megszerezte, a szegény tyúkot boldogan megette), s kedden a patakpartra nagy tál sütit hozott.

Ünneppé lett tehát a hangos megnyitó, kacagás és zsvaj, tánc és énekszó töltötte be az erdőt, s már-már mindenki hálát adott a pusztító viharért. Hiszen ha nincs a hirtelen jött káosz, sem ötlet, sem anyag nincs az uszó-dához.

A nagy, vidám zsvaj a fák közt a tisztásig benyúlt, ahol Pitypang éppen gyógyfüvekért hajolt. Pókné font neki számtalan kis szatyrot, abba gyűjtögette a gyógyító anyagot. Meg is szárítgatta a rendelő padlásán, üvegekbe zárta, címkézte szaporán, s hogy melyik üveg tartalma mit gyógyít éppen, álmából felköltve is fújta rendületlen. De a kacagás, a féktelen jókedv átragadt most rá is, szárnyra kapott szépen, s kiröpült a partra, hogy körülnézzen. S attól, amit ott megtapasztalt, kicsi szíve akkorát dobbant, hogy még a köpcös medve is rögtön odapillant: farkas hátán táncol két nyuszigyerek, rókáné kötényben egy fatönkhöz terelget mindenkit, hogy süttivel kínálgassa a vidám éhezőket. Kórusban csiripelnek a színes madárcajok, s a fák alatt, a vízben versenyt úsznak a vadak.

Aki most ide bepillant, nyomát sem látja a nagy nyomorúságnak, ami néhány napja mindent felforgatott. Csak móka van és béke, hangos szeretet. Pitypang szíve, mondom, nagyot dobbant egyet, szárnya összerezzen s olyan szépet érzett: hogy őt az a viharokkal hozta ide, s hogy egyszer tán neki is otthona lesz e hely.

A szemfájás

Eget-földet hasogató morgásra ébredt minden erdőlakó. A fény a Vadkörúton még lustán nyújtózott, amikor sorra nyíltak az odúkon az ajtók:

–Ki zavarja meg ezt a békés csendet? Miért nem alszik ilyenkor minden állatszerzet?

Összesereglett hát a Központban mindenki a bömbölés okát kideríteni. S mivel semmi nem dobja jobban fel a napot egy hajnali pletykánál az erdei tisztáson, keringtek is hamar a rémes történetek: szörnyet ellett az éjjel egyik erdőlakó, óriástámadás van túl a szikár fákön, vagy tán az Erdőszellem tombol haragjában ég s föld között valahol magában.

Pedig nem kellett oly közel menni az éghez, hogy kulcsot kapjanak a hangos rejtélyhez.

Apró ajtócskáján kitoppant Pitypang is. Gyűrött volt az arca, szárnya zsvibadt az alvástól, de álmosan, gyűröten is olyan csodaszép volt, hogy a Nap az égre érte fényablakot nyitott.

– Mi történt? – ásított. Mi ez a nagy lárma? Olyan, mintha valakinek fájdalma volna.

– Nahát, hogy ez eddig eszébe sem jutott senkinek az egész erdőkereségen! Igaza lehet ennek a csöppnyi tündérnek, nézzünk gyorsan csak egy jelenléte! Hiszen egyértelmű, hogy aki most nincs itt, bajban csak az lehet, gyorsan derítsük ki!

Mindenki megkereste szomszédját a tömegben, s Nyuszi néni kiáltott fel megszeppenve:

– Farkincámra mondom, kedveskéim, nektek, hogy aki bajba került, szomszédom, a Medve!

Körbenéz mindenki és döbbsenten látja, nyoma sincs a köpcös, morgó jószágának.

Pitypang nyelt egy nagyot, mert megértette, épp a medve barlangjába kell most belépnie. Termetétől is félt, hiszen annak egyetlen karma elég lett volna, hogy őt kettéhasítsa, s hangjától aztán tényleg összeszorult picinyke szíve.

De nem azért volt ő testet-lelket gyógyító tündér, hogy megijedjen, ha rálel a nehézség – beszaladt a pici rendelőbe, a hátizsákocskába gyógyfüveket téve felpattant egy apró biciklire, aminek két kereke, mint két dió, akkora lehetett, s ahogy csinos lábacskaí bírták, tekerte Medve felé a bringát.

A többiek is mentek szépen a nyomába, hiszen úgy tűnt, most ez mindenki gondja. Vadkörúton ugyanis ha valami baj van, mindenki kiveszi részét a munkából: aki tud, segít, aki nem, az nézi, s végül az esetet mindenki kibeszéli.

Pillanatok alatt elérte a hangos barlangot, bejárata előtt még sóhajtott egy nagyot, aztán a falon halkán kopogott, s belépett remegve, mert választ nem kapott.

Odabenn a barlang sötét közepében a földön feküdt hangosan szenvedve az erdő büszke agglégénye, a kigyúrt, izmos Medve, aki fájdalmában most úgy összegörnyede, mintha egy hatalmas, barna hegyorom lenne. És nyögött, és fújt, morgott és üvöltött, aki ezt hallotta, szenvedésében kénytelen volt osztoznia.

– Elnézést, Medve úr – köszörülte torkát –, rám nézne egy kicsit? Mondja el, mije fáj! Segíték szívesen, van nálam orvosság.

– Hogyan is nézhetnék, kedves Pitypang, Önre!? Vessen egy pillantást erre a szemre! – nyögte a hatalmas állat

sírós kölyökhangon – s összedagadt szemét a tündérre emelte.

– Ó, ez bizony csúnya – bólogatott Pitypang –, de egy kis türelem, s enyhülni fog baja. Huzatot kapott, úgy vélem, valahol, megférne egy ajtó ezen a barlangon.

Ugrott, szárnyalt, perdült, s a hátizsákából tucatnyi üvegcsé előkerült. Mozsárba öntötte a száraz leveleket s apró kezeivel sebesen keverte, míg a leveleket porrá nem őrölte. Vizet tett forni a hatalmas kályhára, a főzetet, ha meghűlt friss útilapura csöpögtette, s a beteg szemet azzal kenegette.

Ahogy a borogatást a vad szemén tartotta, már csak a törődés, a jó szó Medvét megnyugtatta. Hiszen ez a durva, szőrös pofa nem látott ilyen kecses kezet még soha. Halkult a panasza, csak arra figyelt csendben, ahogy a tündérekész pofacsontján pihen.

Mire eljött ideje a déli ebédnek, Medve fájdalmának nem volt csak hűlt helye. Le is vette róla Pitypang a kötést, hogy közléről lássa a munka eredményét. A nagy, szőrös állat ekkor, mivel nagyon törekedett, résnyire kinyitotta a beteg szemet. S ahogy ilyen közléről meglátta ezt a szeplős tündércarcot, vadsága eltűnt, pofája elbambult, s attól a perctől ahányszor Pitypangra ránézett, pillangónak érezte magát, nem pedig medvének.

Piros titkok a küszöbön

Vadkörúton hamar híre ment az esetnek, lett is dolga a Tisztás teraszán a sok széknek! Csak jöttek és váltották rajtuk a lakók egymást, mesélték a csodát, osztották a pletykát:

– Nahát, ez a tündér egész elképesztő! Besétált a barlangba, s egy cseppet

sem félt ő. Pedig nem ismeri a titkos egyezséget, miszerint egymást nem bánthatják az itt élő lények!

– Bizony bátor jószág, pedig milyen apró! Sőhajtani sem merek, ha ő ott van valahol.

– De hogy milyen csodás a piciny keze! Láttátok, a bajt a szeméről hogy levette?

– Á, nem is a keze ott a lényeg, tudja minden titkát az összes növénynek, s ami csodák helye, megsúgom én nektek, nem más, mint a szíve! Akkor a lelke van ennek a kicsi tündérnek, hogy belefér minden zezuga az erdőnek. Én nem tudom, hogy milyen szerzet ő valóban, s hogy társai valahol ilyenek volnának, vagy fajtájában is kirívó eset, de hogy hol férhet benne ilyen sok szeretet?!

Minden délután ez volt már a téma, a Tisztáson s a fák közt kúszott a mendemonda. De mindenki egyetértett abban: áldás az erdőnek az, hogy ő ott van.

A Központban zajló terefere-klubban két lakó nem vett részt soha a pletykában. Az egyik maga volt a csodálatos Pitypang, hiszen ha arra járt véletlen, megszakadt a szófonal. Az állatok bambulva az eget nézték, s lát szólag épp az időjárást kémlelték.

Medve se ment soha a daráló tömegbe, mivel a téma roppant idegesítette. Hiszen amilyen gyorsan meggyógyult a szeme, olyan menthetetlen sérült meg a szíve. Pitypangért sóhajtott a nap minden percén s álmatlan forgolódott a barlang hideg kövén. De kinek is beszélt volna lelke fájdalmáról? Kinevették volna, ha bármit elárul. Hiszen ő, az erdő böhömnagy állata egy törekeny csöpp tündérért hogyan sóvároghat? Nemhogy a vadak nem

hallottak hasonlatost ehhez, de hogy elámulna ettől a vén Erdőszellem! Nem maradt más hátra, koslatott a Medve éjjelenként a kihalt erdőben. Leült néhány fányi távolságra a pici rendelőtől, s az ablakát kémlelte a bársony sötétségéből. Nem is tudott erről senki, csak a Bagoly, hisz fél szemmel meglátta őt a múltkor. De reggelre esküdni mert volna, hogy megcsalta az esze, vagy álmodta az egészet.

Mire a Nap felkelt s a Tisztást elérte, Pitypang ajtajánál a küszöb közepére minden nap valaki szép csomagba téve letett valamit a tündér nagy örömére. Általában egy nagy levélbe csomagolva őt néhány szem málna fogadta az ajtóban, de volt már ott vadrózsa szép színes csokorban, csipkebogyólevél, maréknyi szamóca. De minden ajándék a felkelő napban várta Pitypangot és titokban rá kacsintva piroslott.

S mivel a tündér korán kelt reggel, hiszen minden napját tornával kezdte (körbeszaladta a széles nagy Tisztást, s a fákon túl a magas dombra is naponta feljár, onnan néz le az ébredő világra, s ettől úgy érzi, szebbé lesz a napja), megtalálta a neki készített kedvességet, s futás közben találgatta, miért is kaphatja, s ki lehet, aki adja?

Nagy teher, kis hangya

Amint egy reggel a domboldalon szaladt, Pitypang mintha hallott volna szepegő hangokat. Megállt és térdére támaszkodott, a földhöz így akaratlanul közelebb hajolt. Visszafojtott, halk sírdogálás kavarta fel a hajnali csend varázsát.

Pitypang letérdelt a zöld selyem fűbe, közel hajolt hozzá, már a fű hegyét érte a füle, amikor megakadt sze-

me egy szomorú hangyán: magasra tornyozott fenyőmagok a hátán, fájdalom és bánat gombostűfejnyi arcán.

Megdöbrent a tündér ettől a látványtól – ilyen parányi lény, földből alig látszó, súlyos terhek alatt görnyed, szenvedése oly nagy, hogy tán egy egész bolynak rengeteg volna.

Tenyérébe vette a parányi jószágot, szeméhez olyan közel emelte, hogy már-már kancsított. Finom ujjával megoldotta a madzagot, amivel az a hátán eleséghegyet tartott. Szét is gurult a sok fenyőmag hirtelen, alatta meg kimerült hangyatest pihegett.

– Mi van veled, pici pára? Fáradt vagy nagyon? Vagy fáj is valahol? – kérdezte aggódón.

– Hangyáné vagyok, kedves Pitypang! Pont onnan jövök, ahol te is laksz. Eleséget gyűjteni jöttem ilyen messze, tojásrakás előtt állok, gondolnom kell a télre – a pici hangya így panaszkodott, miközben Pitypang puha tenyerébe rogyott. – Talán túl sok magot akartam egyszerre vinni az erdőbe. Sajog a hátam, mozdulni sem bírok, a lábaim nem érzem, haza hogyan jutok?

– Ne búsulj, kis hangyám, segítek most neked, amennyit elbírok, annyi magot szedek. Pihenj meg addig ezen a levélen, túl sok terhet cipelsz, változtatnod kell ezen – a tündér mosolyogva úgy vigasztalta, s egy közeli lóhere levelére rakta.

Elindult, s a pókné által szőtt szatyorba fenyőmagot gyűjtött, jól telepakolta. Amikor már elegendőnek gondolta, visszatért a dombra, s a fáradt hangyát meg is találta. Vállára kapta a tele csomagot, s tenyerébe vetett a hangyának lakot. Úgy vitte az erdő felé óvatosan lépkedve, mintha a pihegő kis lény üvegből lenne.

– Mutasd az utat, kedves Hangyáné, elmegyünk a bolyhoz, a csomagot letesszük, téged pedig szépen a rendelőmbe viszlek. Megvizsgálak, mert szeretném tudni, hogy csak fáradt, vagy meg is sérült gyenge, pici hátad.

Úgy is történt, ahogyan ígérte, a sűrű erdő mélyén a bolyt amint megellelte, a fenyőmagot a szélére le is tette:

– Hangya úr, jöjjön közelebb, kérem, itt az eleség, pakolja el szépen! S ami azt illeti, van itt egy feleség, ráismer, nézze csak, szegényre? Fáradt és kimerült, talán még beteg is, elviszem magamhoz és megvizsgálom őt. Estére jöjjön érte a tisztás szélére! – mi tagadás, haragudott kissé a hangyára, milyen férj az, ki a párját magára hagyja, amikor az a család sorsát igazgatja.

A nap már a tetején bóbiskolt az égnek, amikor Pitypangék a tisztásra értek. Mert lassan és óvatosan lépkedett a tündér, hisz tenyerében álomba szenderült Hangyáné.

Belépett vele a jó meleg rendelőbe, s a nyöszörögve alvó hangyát a kanapéra fektette. Ahogy az a puha ágyhoz ért, összerezett és kinyitotta szemét. Mintha kések és tűk közé feküdt volna, úgy megtelt fájdalommal újra a potroha.

Pitypang ekkor letérdelt a kanapé mellé, tenyerét a fájó testrésztette, s kitapogatta ott azt a pontot, ami a hangyának legjobban sajtott. Megmozgatta sorra mind a hat lábát, s szomorúan nézte a sóhajtozó anyát.

Kiment a konyhába, üvegcséket nyitott, s mindegyikből egy tálba egy csipetet rakott, ott porrá szétmorzsolta, s egy kiskanállal össze is kavarta. Olajkákat csöpögtetett rá s addig kevergette, míg kenhető lett, s csillogott a fényben. Ekkor ezt a mázat a tenye-

rébe tette, s vele a hangyanő potrohát végigkenegette.

– Túl sokat vállalsz, kedves Hangyáné, amennyit dolgozol az egész bolyért, sok az egy ekkora hangyanőnek. Oszd le a munkát, hagyj másnak is belőle! Túl sok terhet cipelsz, elég lesz negyede, ha azt akarod, hogy felnőjön gyereked, s boldog anyja legyél, ne rokkant terhe. Becsípődött potrohodba egy túlfeszített ideg, innen a fájdalom, attól szenvedsz ennyire. Addig masszírozom ezzel a gyógyfűkenettel, amíg ellazul és lábra állsz szépen – állította fel a tündér a diagnózist, s kenegette testét, gyógyígtatta lelkét.

Mire este megjött a megszeppent Hangya, feleségét már egészségesen kapta vissza. De azért Pitypang még egyszer megdorgálta:

– Vigyáznia kéne jobban a párjára, hiszen beleszakad szegény a munkába! Cipekedhet kend is, hisz jó erős a potroha, s a feleségéről meg legyen jobban gondja! – zárta le Pitypang a lelkibeszédet, Hangyánét pedig még egyszer tenyerébe vette, s az arcához emelte. S a pici bogár csáposckáit a tündér arcához dörzsölte finoman, lágyan. Boldog volt és tele hálával, ahogyan a küszöbön áthaladt párjával.

Kis mókus, nagy mókus, ne ülj most hintára!

Dél felé járt már, zajos volt a tisztás, a csemeték a nagyszünetben a teret belakták, amikor a közeli fánál lárma támadt éppen, egymás hangjába vágtak a kölykök ijedten. Láma néni arra lett figyelmes, hogy valami baj történhetett, hiszen mintha pálcát szúrnál egy hangyabolyba, úgy felbolydult váratlan az egész iskola.

Oda is szaladt, hogy közelebről lássa, mi lehet az oka a felfordulásnak. Amint bejutott az összeverődött tömegbe, a döbbenettől elállt a lélegzete.

A fára nemrég Láma néni egy hintát szerelt fel, azon szálltak a kölykök mindig szünetekben. Most a hinta alatt a földön feküdt szepegve Mókus Zsombi, Mókusék legnagyobb gyereke. Nem sírt, nem jajveszékelt, hisz mindenki tudja, hogy a legbátrabb kölyök ő az erdőkerekségen. Csak gubbasztott szomorúan, senkihez nem szólt, s jobb mancsát súrolta, ami gyanúsán lógott.

– Félre, gyerekek, félre, helyet kérek, látnom kell, mi történt Zsombival, meséljetek!

Aztán mindenki egyszerre rázendített, a történet persze a zajban elveszett.

– Leestem a hintáról – suttogetta a mókuskölyök, s mintha anyukája lenne, Láma nénihez bújt.

– Ajaj, Zsombi, megnézhetem a mancsod? Nem érek hozzá, ha szépen idenyújtod!

Igen ám, de bármennyire törekedett, a mókusgyerek mancsa fel nem emelkedett.

Látta Láma néni, hogy komoly itt a helyzet, egy pacsirtalányt Pitypangért röptetett, s egy másikat pedig a sűrűbe küldött, hogy a Mókus családnak küldjön egy sürgönyt.

Meg is érkezett hamarosan Pitypang, a fa alá guggolt, s Zsombi fölé hajolt. Olyan finoman érintette a mancsát, ahogyan csak tündér érhetett hozzá. Kitapogatta a vékony csontokat, s úgy vélte, hogy eltört itt benn valamelyik. Felsegítette az avarból Zsombit, s a rendelőbe vitte meggyógyítani.

– Ha megérkezik közben a családja, kérem, küldjék hozzám a kezelőszobába!

Láma néni ijedten bólintott, hisz szerette Zsombit, s megesett a szíve rajta, tudta, hogy nem kis dolog, ha eltörött a csontja. Csak nézett utánuk, amint a rendelő felé lépkedtek, s azon kapta magát, hogy köréje gyűltek mind az erdei kölykek, s míg csendben szepogtek, ő magához ölelte őket, s azt suttogetta kedvesen:

– Nem lesz baj, meggyógyul hamar, gyerekek!

Mókus Zsombi amint a rendelőbe ért, lefeküdt az ágyra, egy kis vizet kért, s mint egy komoly, felnőtt mókuslegény, Pitypangtól tanácsot kért:

– Mi legyen most, Pitypang, mondd, mit tegyek, hogy mozogjon a mancsom, s fájdalmam ne legyen?

– Nyugodj meg, Zsombi, meggyógyítlak téged! Bátor legény vagy, meglásd, a bajt elfeleded!

Azzal kopogást hallottak az ajtón, ijedten lépett be Mókusné s fia fölé hajolt. Összeölelkeztek, s innentől kezdve nem félt már a kis mókus egy csöppet sem.

Pitypang teát főzött, édeset, erőset, s megittatta a bátor mókuslegénnyel. Hogy mi volt benne, azt senki más nem tudja, de az álom Zsombit hamar elnyomta. Pitypang ekkor sok éles eszközt elővett, s a tűz fölé tartva mindent fertőtlenített. Mókusné is ott állt végig az ágy mellett, segített Pitypangnak, amiben csak kellett.

A tündér felnyitotta a kölyöksebet, a csontot megigazította, mellé csodaszert csöpögtetett, majd végül a bőrt rajta összevarrta, s a beteg mancsot forrasztófűbe csavarta. Mire a mókusfi álmából felébredt, ágya szélén egymás mellett ültek: Pitypang, a testet-lelket gyógyító tündér s édesanyja, a gyönyörű Mókusné. Ahogy így rájuk nézett

kipihenve Zsombi, nem is értette, miért búsul mindenki.

– Anya, Pitypang, én olyan jól aludtam, s most, hogy ébren vagyok, úgy érzem, meggyógyultam. Hanem a pocakom most már nagyon üres. Valami rágcsálnivalót valakitől kérek!

Ugrott is Pitypang szíves-örömet, s a kamrából egy almát Zsombinak kiemelt.

A kicsi mókusgyerek a nagy piros almát beteg kezébe vette, s akkorát harapott belőle, mintha a gyógyulása az evéstől függne. Lehetett is neki igaza ebben, mert mire az almát a magházig leette, visszatért kedve és ereje egészen. Látva ezt Pitypang, úgy döntött magában, hogy hazaengedi a fiút saját odújába. Ellátta tanáccsal s gyógyszerrel a figyelmes Mókusnét, s hogy minden rendben lesz, megnyugtatta szegényt.

Hanem mielőtt az ajtón kiengedte volna, a beteg mancsot még szépen sínbe rakta: kemény, fehér faágakkal körbetekerte, s egy piros szívecskét rajzolt a közepére.

Az ajtó előtt várta őket Mókus úr, ölébe kapta fiát, s együtt tűntek el a sűrű fák között. Pitypang pedig nekik ígéretet tett, hogy amíg kell, naponta hozzájuk elmegy, megnézi és újraköti a sebet, bátorítja az ijedt mókuslelket, míg Zsombi végül újra iskolába mehet.

Otthon a fa előtt már izgatottan várták a barátok s szomszédok egymás hegyén-hátán, mindenki egy jó szóval, öleléssel vagy ajándékkal éppen, kedveskedtek mind a beteg legénynek. Ennyi törődés mellett csak mosolygott Zsombi, s elalvás előtt már tudta mindenki: erős, bátor kölyök ez a mókuslegény, pár hét és ott ugrál újra a tisztás szélén.

A telihold fénye mindent megvilágít

Egyik éjszaka, amikor a sápadt Hold kerek volt, az erdőlakókhoz olyan közel hajolt, hogy a fák között, mint a tejföl, fénye fehéren szétfolyt.

Megzavarta ez a békés vadakat, álmuk nyugtalan volt, csak lesték ablakukat, hogy jönne el a reggel, hogy a babonás fényből kiszabadítsák magukat.

Pitypang is forgolódtott picike ágában, nem találta helyét saját otthonában. Felkelt és elsétált a nyitott ablakig, de amit ott látott a holdnak fényében, megdöbbenette őt, sosem gondolt ilyet:

A fényben pontosan felismerhetően Medve alakja jelent meg éppen. Nehéz lépteivel cammogott feléje, jobbra-balra nézett, mint aki attól fél, nehogy valaki észrevegye. Jobbra is, balra is körbetekintgetett, épp csak fölfelé, a feje fölé nem. Pedig ott állt sárga hátlóingben Pitypang a nyitott ablakban. Szuszogni sem mert, olyan kíváncsi volt, hogy mit akar itt Medve, messze odújától. Hanem mikor az az ajtó elé ért, újra körütekint, s hogy semmi mozgás nincs kint, hátizsákját széles válláról leemeli, s kivesz belőle egy tele mancs csomagot. Lehajol és csendben a küszöbre helyezi, megcsodálja szépen, el is egyengeti, majd a zsákot háttára emeli, s a fák között egyszer csak eltűnnek léptei.

Pitypang apró kezét a szájához emeli, mert a piros ajándékok titkát most hirtelen megfejtí.

A lépcső felé szalad, papucsába lépik, háttára kabátkát kap, hogy megóvja szárnyait a hidegtől s az éjszakai szélétől. Amint az ajtóját kinyitja csendben, előtte a piros csomagocskát a küszöbön pihen. Lehajol és remeg-

ve kibontja: egy piros mézeskalács az ölébe pottyan.

Az erdei éj csendje akkor olyan vastaggá lett, hogy Pitypang benne egészen elveszett. S ebben a csendben egyre hangosabban dörömböltek a gondolatok a pitypangkobakban. Mindenkit szeretett ő ezen a helyen, de valahogy mindenkit egyformán kedvelt meg. Nem voltak barátai, se ellenségei, úgy tartozott ide, hogy egyforma volt mindenki. Látta ő mindenben a jót is, a rosszat is, ismerte mindenki gondjait-dolgait, de nem akart ő senkivel barátságot kötni, egyiket a többinél jobban megszeretni.

Ezért ijedt meg hát attól, amit látott, mert Medvében ő sosem látta a barátot. Már nem félt ugyan tőle, hiszen megismerte, tudta, hogy természeténél is nagyobb szelídsége. De valahogy mégsem mert hozzá közel menni, egyetlen esetben csak: rajta segíteni.

Ketten ültek most már az éj hátralevő részén egymással szemben, egymást nézván: a sápadt Hold s a megszeppent tündér. A megoldást, a választ mindkettő a reggeltől várta.

Reggel aztán Pitypang fáradtan és kábán úgy döntött, hogy ennek bizony utánajár. Rendbeszedi magát, szépen felöltözik, s elmegy Medvéhez, tőle megkérdezi, ezt a sok figyelmet mivel érdemli ki. De amint a küszöbig eljutott, tervében már el is bizonytalanodott. Hiszen elképzelte, ahogyan ott áll előtte aprón és ijedten, s föléje tornyosul a medve – mit is mondjon akkor, hogyan is kezdje? Elárulja neki, hogy az éjjel meglesté?

Úgy döntött hát, hogy az egyenes út helyett néhány kanyarral a játékba belemegy. Egész nap azon törte a kobakját, mit találjon ki.

Estére aztán már meg is volt a terv. Furfangos és óvatos, s vele időt is nyert.

Friss levelet tépett a szomszéd fáról, leült, az asztal fölé hajolt, s finom gyöngybetűkkel a levélre egy üzenetet rótt:

– Kedves Medve, láttam Önt az este, az erdőben kószált, tán nyugalmat kereste. Ha szereti Ön a hajnali sétákat, meghívnám holnap egy hegyi túrára.

Ennyi állt a levélben, azt szépen feltekerte, s egy piros szalaggal gondosan megkötötte. Éjfél után aztán a küszöbre tette, s leste fentről, hogyan reagál rá a medve. Nem is kellett potyára várnia, hajnalban ugyanis a sötét fák közül kicammogott Medve, s finomkán nézett körül. Aztán amint látta, hogy az erdőn mély csend ül, a rendelő ajtaja elé penderült. A piros csomagocskát gondosan lerakta, amikor az apró levelet meglátta. Körülnézett, mint aki kincset lel a földön, meggyőződni, hogy nem veszi körül senki, aki éppen most elvezett kincse után kutat.

S mivel körülötte nem volt egy lélek sem, tenyerébe vette, forgatta, szaglászta, karmai közé vette, aztán a szalagot finoman meghúzta, s a levél a tenyerén kunkorodott kinyílván. És ott állt a Medve, tenyere fölé hajolva, látzott rajta, hogy az üzenetet újra- meg újraolvassa. Valószínűleg nem hitt a szemének, vagy furcsa játékát sejtette eszének. De valahányszor a két mondatot újraolvasta, megvonta vállát és hümmögve elfogadta, hogy annak bizony nem változik a tartalma.

S ahogyan a napfény a tisztáson terjedni kezdett, Medve összerezett, s a sűrű felé sietett. Pitypang az ablakból kuncogva figyelte, hogy nem is cammog, szinte szárnyal ez a medve. S eltűnt a fák között, mintha ott se lenne nyoma annak, hogy ő tappancsát ma a tisztásra betette. Hanem Pitypang hamar cipellőjébe bújt, s az ajtóhoz szaladt, mire az élet elindul az erdőben így hajnalul, s a piros titkocskákra a kíváncsi fény ráhull. Bevitte a házba, és az ajtót a titokra rá is zárta.

